

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. Č.,** zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta, Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č. j. PPR-11266-42/ČJ-2012-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2017, č. j. 11 Ad 8/2015 – 62,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2017, č. j. 11 Ad 8/2015 – 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 19. 12. 2011 k Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR (dále jen „útvar“) žádost o vydání rozhodnutí ve věci doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, nejvíce v rozsahu 150 hodin ročně, v kalendářních letech 2007 - 2011, který nebyl přiznán a vyplacen. Žalobce svůj nárok na doplatek služebního příjmu založil na přesvědčení, že jím vykonaná služba přesčas byla dle jeho názoru nařízena v rozporu § 54 odst. 1 zákona 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“).

[2] Ředitel útvaru tuto žádost rozhodnutím ze dne 12. 4. 2012, č. j. 362/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl. Žalobce proti němu podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2012, č. j. PPR-11266-6/ČJ-2012-990131.

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, o které rozhodl soud rozsudkem ze dne 19. 11. 2013, č. j 11 Ad 17/2012 - 56, kterým rozhodnutí policejního prezidenta zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že v rozhodnutí žalovaného nebyly vymezeny konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčasů žalobci v rozhodném období.

[4] Po doplnění dokazování žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2015, č. j. PPR-11266-42/ČJ-2012-990131, odvolání opět zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přičemž doplnil důvody nařízení služby přesčas v jednotlivých případech. Ohledně části žalobcova nároku žalovaný namítl jeho promlčení a uvedl, že se touto částí nároku podrobněji nezabýval.

II. Řízení před městským soudem

[5] Závěry žalovaného žalobce opět napadl žalobou k městskému soudu, který o ní rozhodl shora označeným rozsudkem tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015 zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že námitka promlčení ohledně části nároku vznesená až v odvolacím řízení nebyla vůči žalobci řádně uplatněna, a jako taková nemohla být vůči němu účinná. Postupem žalovaného bylo dle městského soudu žalobci zabráněno, aby se mohl k námitce promlčení odpovídajícím způsobem vyjádřit. Žalobní námitku, že žalovaný zatížil řízení vadou, pokud vznesl námitku promlčení až v rozhodnutí o odvolání, proto městský soud shledal důvodnou.

[6] Další vadu řízení shledal městský soud ve způsobu provádění důkazů žalovaným, který namísto výslechu svědků žádal jejich písemná vyjádření, čímž znemožnil žalobci klást otázky svědkům. Podklady, o které žalovaný opřel své rozhodnutí, vyhodnotil městský soud jako nezákonně pořízené. Námitku žalobce ohledně dokazování shledal důvodnou.

[7] Uvedené vady řízení dle městského soudu způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí a samy o sobě byly důvodem pro jeho zrušení. Přesto městský soud považoval za nutné vypořádat se i se základní žalobní námitkou, že nebyly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o doplacení služebního příjmu za nařízené služby přesčas. Městský soud konstatoval, že dle napadeného rozhodnutí žalovaného byla žalobci nařizována služba přesčas z důvodu zajištění bezpečnosti vyjmenovaných akcí, které byly dle žalovaného svým charakterem výjimečné, nebo se jednalo o zástup za příslušníka jiné skupiny, který byl na schválené dovolené či na ozdravném pobytu. Tyto události žalovaný hodnotil jako mimořádné, které nelze zabezpečit vhodným přeplánováním služeb. Městský soud však dospěl k závěru, že ani takto uvedené důvody pro nařízení služby přesčas nemohou jako relevantní obstát.

[8] Povinnost chránit objekty a další povinnosti plynoucí z Vídeňské úmluvy jsou běžnou součástí úkolů útvaru. Dle názoru městského soudu tudíž nelze v tomto směru hovořit o důležitém zájmu služby, neboť ve smyslu ustálené judikatury může být důležitý zájem služby dán jen výjimečnými, mimořádnými případy. Městský soud zdůraznil, že o většině v rozhodnutí uvedených akcí se vědělo dopředu, a měl být proto zajištěn dostatečný počet příslušníků v rámci běžné služby. Pokud byla žalobci nařízena služba přesčas do 150 hodin z důvodu výpomoci za příslušníka, kterému byla udělena dovolená či služební volno, nelze takový důvod podřadit znakům důležitého zájmu ve smyslu § 54 odst. 1 služebního zákona, neboť čerpání nároku na dovolenou patří k běžnému chodu útvaru. Obdobné pak dle městského soudu platilo pro účast na plánovaných bezpečnostních akcích. I když se těchto akcí musel žalobce zúčastnit, také jeho účast se mohla odrazit kratším výkonem základní doby služby v příštím naplánování směny, a nebylo nutno nařídit službu přesčas, neboť nebyly splněny podmínky § 54 odst. 1 služebního zákona.

[9] Městský soud shrnul, že jako důvod u jednotlivých služeb přesčas nelze akceptovat v rozhodnutí uvedené důvody, jako např. výpomoc za dovolenou nebo účast na předem ohlášeném bezpečnostním opatření. Soud proto shledal důvodnou i námitku žalobce, že pro nařízení služby přesčas nebyly splněny zákonné limity.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Uvádí, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, přičemž městský soud dle jeho názoru navodil stav faktické neaplikovatelnosti § 54 odst. 1 služebního zákona. Městský soud podle stěžovatele vybral části odůvodnění rozsudků správních soudů, aniž by podrobně zdůvodnil, jaké konkrétní okolnosti projednávané věci jsou s nimi společné a jaké okolnosti jsou v daném případě zvláštní. Odůvodnění napadeného rozsudku tak trpí nedostatečnou individualizací.

[12] Stěžovatel zdůrazňuje, že ačkoli jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny (kromě momentálních indispozic jiných příslušníků, mimořádných dovolených a absencí z jiných rozličných důvodů) rovněž jednotlivé bezpečnostní akce spolu s konkrétními důvody, v nichž je spatřována mimořádnost a výjimečnost situace odůvodňující nařízení služby přesčas podle § 54 odst. 1 služebního zákona, městský soud žádný z důvodů neakceptoval, ovšem aniž by se k nim jakkoli konkrétně vyjádřil. Městský soud se měl dle stěžovatele individuálně zabývat jednotlivými konkrétně vymezenými důvody nařízení služby přesčas žalobci a zhodnotit, zda je lze v jednotlivých případech podřadit pod požadavky § 54 odst. 1 a § 201 služebního zákona.

[13] V souvislosti s konkrétními důvody stěžovatel uvádí, že městský soud v napadeném rozsudku vůbec nepřihlédl k absencím jiných příslušníků z důvodu jejich dočasné

neschopnosti ke službě (pracovní neschopnosti). U ostatních důvodů absence jiných příslušníků pak městský soud nereflektoval ustálenou judikaturu správních soudů.

[14] Stěžovatel dále podotýká, že každá služba (ať už řádná, nebo přesčasová) vykonávaná na dotčeném útvaru bude vždy směrovat k plnění úkolů, které jsou tomuto útvaru příslušnými předpisy svěřeny. Dovozovat tedy nevýjimečnost nařízení služby přesčas z důvodu, že v rámci přesčasové služby byly plněny „běžné“ úkoly útvaru, jak činí městský soud, je nepřípadné, neboť útvar nemůže plnit jiné úkoly než ty, které mu jsou svěřeny. Prvek mimořádnosti, který odlišuje běžný výkon služby od nařízeného výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby, je tak nezbytné nacházet v okolnostech, za nichž byly svěřené úkoly plněny.

[15] Důležitý zájem služby lze tedy spatřovat v náhlém ohrožení splnění úkolu výjimečně nastalými překážkami, kterými mohou být i kumulace nepřítomností jiných příslušníků (z důvodu onemocnění, ošetřování člena rodiny, mimořádné dovolené, již udělené řádné dovolené, služebního volna apod.).

[16] Stěžovatel dále vyjadřuje názor, že v souvislosti s bezpečnostními akcemi, a to i předem ohlášenými nebo známými, mohou nastat mimořádné situace odůvodňující nařízení výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby. Tyto akce často bezprostředně reagují na aktuální situaci a nárazově může vyvstat potřeba zajistit rovněž bezpečnostní akce, které vyžadují nasazení sil a prostředků v rozsahu vymykajícím se běžnému výkonu služby a překračujícím možnosti daného útvaru. Stěžovatel konstatuje, že bez bližšího zkoumání nelze obecně uvést, že veškeré bezpečnostní akce nejsou relevantním důvodem pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby, jak učinil městský soud.

[17] Stěžovatel následně uvádí, že si v některých směrech městský soud dle jeho mínění protiřečí. Poukazuje, že v jedné části napadeného rozsudku je uvedeno, že povinnost chránit objekty je běžnou součástí úkolů dotčeného útvaru a jedná se o zcela standardní činnost, ve vztahu k níž nelze dle názoru soudu hovořit o důležitém zájmu služby (str. 8 rozsudku), na následující straně rozsudku však dle názoru soudu již lze shledat důležitý zájem služby při zajišťování ochrany chráněných objektů. Odůvodnění napadeného rozsudku je tak podle stěžovatele nesrozumitelné.

[18] Stěžovatel shrnuje, že městský soud vůbec neuvádí, proč nemůže být mimořádná dovolená, služební volno, neschopnost ke službě a kumulovaná nepřítomnost jiných příslušníků důvodem pro nařízení výkonu služby přesčas podle § 54 odst. 1 služebního zákona. Uvedené soud nekonkretizuje ani ve vztahu k bezpečnostním akcím. K jiným důvodům obsaženým v rozhodnutí žalovaného se Městský soud v Praze nevyjádřil vůbec. Městský soud tedy bez jakéhokoli konkrétního zdůvodnění zavrhl veškeré důvody, které žalovaný předestřel a prokázal, přičemž městský soud nereflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. V důsledku uvedeného městský soud dle stěžovatele fakticky znemožnil aplikaci § 54 odst. 1 služebního zákona.

[19] Dále stěžovatel odmítá výtku městského soudu, že namísto výslechu svědků pořídil písemná vyjádření těchto osob, čímž měl být žalobce krácen na procesních právech, neboť jim nemohl klást otázky. Důvodem návrhu žalobce na vyslechnutí dotčených osob

jako „svědků“ byla ta skutečnost, že tyto osoby byly podepsány na písemných odpovědích na dožádání odvolacího orgánu. Stěžovatel vysvětluje, že brig. gen. JUDr. J. K. je, jakožto ředitel útvaru, služebním funkcionářem, tedy samostatným správním orgánem, přičemž k nařizováním služeb přesčas žalobci by nemohl nic vypovědět, neboť se jeho nařizování přímo neúčastnil. Rovněž vedoucí odboru ochrany objektů zvláštního významu plk. Mgr. J. P. odpovídal v dané věci na dožádání jakožto služební funkcionář, tj. správní orgán, přičemž mjr. Ing. K. T. byl zpracovatelem odpovědi tohoto vedoucího příslušníka. Žádná z těchto osob neměla co uvést k věci (k nařizování služeb přesčas přímo žalobci), resp. nemohly by vypovídat o tom, co vnímaly vlastními smysly, a nemohly v tomto směru přispět objasnění věci. Stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že důvodem vyslechnutí správního orgánu jako svědka tedy nemůže být sama odpověď tohoto správního orgánu na dožádání. Zároveň lze uvést, že k těmto písemným vyjádřením, která jsou součástí správního spisu, se mohl žalobce jakkoli vyjádřit nebo je rozporovat, což neučinil. Jediné, co namítal, bylo, že tito „svědci“ nebyli vyslechnuti. Stěžovatel vyjadřuje, že i nadále zastává názor, že výslech služebních funkcionářů ani zpracovatelů jejich odpovědí není pro věc samu relevantní (což uvedl též v rozhodnutí žalovaného).

[20] Závěrem stěžovatel poukazuje, že v napadeném rozsudku je stěžovatel nesprávně označen. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vydaného ve věcech služebního poměru je žalovaným správním orgánem příslušný služební funkcionář. V projednávané věci tedy mělo být jednáno jako s žalovaným s prvním náměstkem policejního prezidenta, nikoli s Policií ČR, policejním prezidiem.

[21] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je projednatelná.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[24] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ad 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí

vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[25] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě byla navíc nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatelem namítána.

[26] Stěžovatel konkrétně namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se v něm městský soud nezabýval konkrétními důvody pro nařízení služby přesčas žalobci v jednotlivých případech, ale pouze obecně všechny uvedené důvody odmítl jako nedostatečné. Nejvyšší správní soud dává ohledně této námitky stěžovateli za pravdu, a rozsudek městského soudu shledává v této části nepřezkoumatelným. Ačkoli byla důvodnost nařízení služeb přesčas klíčovou otázkou pro posouzení celé věci, městský soud se okolnostmi jednotlivých případů, ve kterých byla žalobci služba přesčas nařízena, vůbec nezabýval. Závěry městského soudu o protiprávním nařízení služby přesčas žalobci tak nemohou obstát, neboť bez posouzení konkrétních skutkových okolností nebylo možno jednotlivé případy hodnotit. I v rámci služby přesčas vykonávají příslušníci útvaru jen ty úkoly, ke kterým mají kvalifikaci a oprávnění, a odpovídají tudíž úkolům, které jsou vykonávány v rámci běžné služby. Prvkem, který odlišuje výkon běžné služby od výkonu služby přesčas, jsou pak právě mimořádné okolnosti, které vyžadují, aby bylo přistoupeno k jejímu nařízení. Pro vyhodnocení, zda bylo kritérium mimořádnosti v daném případě naplněno, je však třeba zkoumat okolnosti nařízení služby jednotlivě, a u každého případu zvlášť.

[27] Důležitým zájmem služby, který musí být dán, aby mohl být přesčas v režimu § 54 odst. 1 služebního zákona nařízen, může být v nepředvídatelných situacích i zájem na zajištění bezproblémového chodu služby. Zejména v prostředí útvaru, který při své činnosti musí reagovat na aktuální vývoj situace, je třeba tento zájem jako důležitý zájem služby smyslu § 54 odst. 1 služebního zákona připustit, aby mohl být útvar schopný pružně a účinně plnit své úkoly. Skutečnosti ukazující na výjimečnost situace je však třeba vždy posoudit.

[28] Co se týče písemných vyjádření k věci, je třeba dát stěžovateli za pravdu, že v daném případě nebyla jejich vyžádáním porušena procesní práva žalobce. Všechny osoby, které se písemně vyjádřily, příp. se na zpracování takových odpovědí podílely, vystupovaly v roli správních orgánů. Jednalo se tedy o zpracování stanoviska těchto orgánů, resp. vysvětlení či doplnění některých podkladů, nikoli o prezentaci vlastních vjemů jednotlivých osob k věci, kterou by bylo nutno provést formou svědeckého výslechu. Stěžovatel svůj postup řádně odůvodnil na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, jaké informace byly od příslušných osob, resp. správních orgánů, získávány, a zhodnotil, že neshledal důvod pro získávání těchto informací výslechem osob jako svědků. Vyžádání písemných vyjádření správních orgánů lze označit za zcela standardní postup. Tato vyjádření byla založena ve spise, a žalobce se s nimi mohl seznámit, příp. se k nim vyjadřovat. Je možno podotknout, že žalobce nespecifikoval, co měly jím navrhované výslechy osob jako svědků přinést nového. Postupem stěžovatele při dokazování nebyla

procesní práva žalobce porušena. Kasační námitku stěžovatele tak Nejvyšší správní soud hodnotí jako důvodnou.

[29] Dále lze uvést, že městský soud postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že byl dán důvod ke zrušení rozhodnutí stěžovatele v návaznosti na žalobní námitku ohledně promlčení části nároku. Námitka promlčení nebyla v daném případě stěžovatelem účinně uplatněna. V rozsudku ze dne 27. 5. 2015 č. j. 2 As 4/2015 - 26, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]romlčení je institut původu soukromoprávního, byť se uplatňuje někdy i v právu veřejném (...). Znakem promlčení je, že nárok se stane nevymahatelným, pokud příslušná osoba (ten, kdo má na základě nároku plnit věřiteli) promlčení namítne, tj. učiní příslušný projev vůle vůči věřiteli. Ostatně zákon č. 221/1999 Sb., podle něhož žalovaný rozhodoval, v § 159 odst. 1 předpokládá, že je třeba se promlčení dovolat, a pokud se tak stane, nelze nárok přiznat.“* K účinnosti námitky promlčení je tedy nezbytné, aby se o ní subjekt, vůči kterému je uplatňována, dozvěděl. V nyní rozebírané věci stěžovatel námitku promlčení poprvé vznesl až v druhém rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobci předem umožnil se s touto námitkou seznámit, a případně na ni reagovat. Uvedeným postupem nebyla námitka promlčení vůči žalobci řádně uplatněna, a nelze ji tudíž považovat za účinnou. Pokud nebyla část případů nařízení služeb přesčas žalobci s odkazem na promlčení nároku stěžovatelem řádně rozebrána a odůvodněna, byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele městským soudem.

[30] Ačkoli se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tímto hodnocením, nemůže pouze přistoupit ke korekci důvodů rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, uvedl, že *„[z]ruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* V nynějším případě je však napadený rozsudek městského soudu zatížen tak zásadními vadami, že v přezkumu nemůže obstát. Rozsudek městského soudu je v klíčové části posouzení jednotlivých případů nařízení přesčasů nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje konkrétní důvody vztahující se k jednotlivým případům. V případě rušení rozhodnutí žalovaného správní soud zavazuje žalovaného svým právním názorem, v rozsudku městského soudu však vyjádření tohoto právního názoru není srozumitelně vyjádřeno. V dalším řízení tak musí městský soud nejprve posoudit jednotlivé případy, kdy se správní orgány věcně zabývaly důvody pro nařízení práce přesčas a vyslovit k nim závazný právní názor, na základě kterého bude moci stěžovatel případně postupovat při revizi svého rozhodnutí. Bude mu i vodítkem pro hodnocení důvodnosti těch případů nařízené práce přesčas, jimiž se mylně z důvodu promlčení části nároku nezabýval.

[31] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že městský soud stěžovatele skutečně v napadeném rozsudku označil nesprávně. Ze spisového materiálu vyplývá, že i v průběhu řízení byly písemnosti určené stěžovateli adresované policejnímu prezidiu, nikoli správně prvnímu náměstkovi policejního prezidenta. Ze spisu je však zároveň zřejmé, že se tyto písemnosti bezesporu dostaly do právní sféry stěžovatele, neboť na ně stěžovatel sám reagoval, a jednal svým jménem jako první náměstek policejního prezidenta. Zmatením

v označování stěžovatele nevznikla stěžovateli žádná újma. Je jednoznačné, že měl možnost se s obsahem všech písemností seznámit a reagovat na ně, fakticky tak městský orgán jednal skutečně se stěžovatelem, ač mu bylo doručováno skrze policejní prezidium. Uvedená vada tedy neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu